

напръскалъ съ човѣшка кръвъ; тѣзи топове, на които гласътъ още никой не е чувалъ, ще заговорѣтъ съ гръмовенъ гласъ, и пламнѣлитъ имъ уста ще заисхвърлятъ разрушение и смъртъ.

Поради тѣзи причини, Кишиневскій смотрѣ въ при-
сѣдствіето на руския Царь е прѣдставлявалъ зрѣлище,
несравнено по-тържествено отъ обикновененъ парадъ.
Настанѣла продължителна тишина и неподвижностъ, въ
които се усѣщало нѣщо твърдѣ трогателно и търже-
ствено. Събранный народъ гледалъ съ изумѣване и трепетъ
на тѣзи мълчаливи и неподвижни редове войници, които
сѣкашъ се издигали единъ надъ други. Този купъ хора,
конѣ и пушкала (топове), които би могли да направѣтъ
такъвъ гръмъ и ревъ, щото и земята да потрепере,
този купъ, въ тѣзи минута, стоялъ така мирно, пазилъ
таквозъ дълбоко мълчанье, щото човѣкъ можалъ да по-
мисли, че всичко това е окаменѣло подъ удара на магес-
нически жезлъ. Мълчаньето не се прѣкъснѣло и въ
минутата, кога се появилъ Царьтъ.

Народътъ се стѣписалъ, очистилъ пѣтъ и снелъ
шапки. Само когато той, Царьтъ, възседнѣлъ на конь,
наедно съ брата си Великій Князь Николая Николаевича,
зелъ да обикаля и разгледва полека войскитъ, тишината
са нарушила отъ звуковетъ на музиката и отъ поздра-
вителнитъ викове: у р р а!

Смотрѣтъ продължавалъ нѣщо около единъ часъ.
Послѣ, тишината пакъ се подновила, музиката мълкнѣла,
войниците се оталожили и народътъ послѣдвалъ тѣхний
примѣръ. Въ това врѣме се чувалъ само единъ гласъ:
гласътъ на кишиневския епископъ, който служилъ походна
литургия. Но скоро и тя се свършила. Беспокойно шеп-
натѣ се разнесло изъ срѣдата на народа. Всички се
питали: «А ще ли се чете манифеста? ще ли се обяви
войната?»

И ето дълго чаканата минута, отколъ желанната